

Arrest

nr. 209 658 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ABDUL, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 8 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied. Eerste verzoekster kwam op 4 september 2015 toe op het Belgische grondgebied. Beiden dienden op 8 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 oktober 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiiitische Arabier geboren in Bagdad (Irak). Sinds uw geboorte woonde u samen met uw familie in de wijk Adhamiya in Bagdad. In 2005 dienden jullie hier te vertrekken omwille van het sektarisch geweld. Jullie gingen inwonen bij uw de broer van uw moeder, H.(...), in Najaf (Irak). Toen jullie naar Najaf verhuisden werden jullie aanvankelijk scheef bekeken en beledigd omdat men dacht dat jullie soennieten waren. In januari of februari 2015 zei uw neef A.(...) – de zoon van H.(...) en die ook in hetzelfde huis woonde – tegen u dat hij met u wou huwen. A.(...) was lid van Asaeb Ahl al Haq en Hashd al Shaabi, sjiiitische milities. U weigerde en zei tegen hem dat u niet akkoord was met wie hij was. U nam dit huwelijksaanzoek aanvankelijk niet serieus. Na twee à drie weken vertelde u dit tegen uw vader, maar ook uw vader nam het aanzoek van A.(...) niet serieus. A.(...) zette u echter onder druk om zijn huwelijksaanzoek te aanvaarden, vooral nadat uw moeder, A.(...)-K.(...) R.(...) A.(...) A.(...) H.(...) (O.V. (...)) ziek werd – er werd later kanker vastgesteld – en zij hulp kreeg van de vader van A.(...). U vertelde niets tegen uw moeder over deze situatie omwille van haar gezondheid. A.(...) begon u te bedreigen en zocht u ook op aan de universiteit waar u studeerde. Uw vriendin en medestudente N.(...) bracht u wel op de hoogte. Aanvankelijk observeerde hij u enkel op de universiteit, maar vanaf mei 2015 - nadat u zijn aanzoeken bleef weigeren - kwam hij vaker en zei hij dat u diende te stoppen met studeren en vernederde hij u bij uw medestudenten. Hij beweerde onder meer dat u zijn echtgenote was. In mei 2015 kwam het dan ook tot een incident wanneer A.(...) een mannelijk student die met u aan het praten was, aanviel en sloeg. Andere studenten kwamen tussen, maar werden ook door hem geslagen. Eind april of mei sprak A.(...) met uw vader in jullie woning – u kon echter wel meeluisteren – en stelde A.(...) zijn vraag om u te huwen rechtstreeks aan uw vader. Uw vader weigerde echter. Een periode later, ook nog in mei 2015, nam uw vader het initiatief om hierover met uw oom H.(...) en A.(...) te spreken. Ook u woonde dit gesprek bij. Uw vader zei dat A.(...) met u wenste te trouwen, maar dat jullie niet bij elkaar pasten en dat u dit ook niet wou. H.(...) zei tegen A.(...) dat u hem niet wou, waarop A.(...) zei dat jullie geen keuze hadden en dienden in te stemmen met het huwelijk. Uw oom en vader zeiden hierop niet veel. In mei 2015 nam u ook uw zus Ab.(...) – die in België verblijft – in vertrouwen over deze situatie. A.(...) bleef u onder druk zetten en zei dat jullie in september 2015 zouden trouwen. Eind juni 2015 besloot u dat de enige oplossing voor u was om Irak te verlaten. Uw moeder reisde begin augustus 2015 naar België voor een verdere behandeling van haar kanker. Op 4 september 2015 reisde u vanuit Najaf met het vliegtuig en met een vals paspoort naar Istanbul (Turkije). U reisde vanuit Istanbul met het vliegtuig verder naar een onbekend Europees land en reisde verder over land naar België waar u op dezelfde dag aankwam. Op 8 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Na de medische behandeling van uw moeder in België, lichtte uw schoonbroer – de man van uw zus Ab.(...) – uw moeder in over uw problemen in Irak met A.(...). U vreest bij een terugkeer naar Irak verdere problemen met A.(...) omwille van uw weigering met hem te huwen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart; uw origineel nationaliteitsbewijs; een origineel attest dat uw woonplaats bevestigd, gedateerd op 25 maart 2016; een origineel attest van de Universiteit van Kufa waarin staat dat u niet slaagde in het academiejaar 2015-2016 omwille van afwezigheid, gedateerd op 30 maart 2016; originele Belgische medische documenten in verband met de gezondheidstoestand van uw moeder, daterend van de periode november-december 2015; kopieën van foto's waarop A.(...) staat.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst legde u ter staving van uw asielaanvraag uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer. Na verificatie door de Federale Politie blijken deze documenten vervalsingen te zijn en geen authentieke stukken (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met deze bevindingen, repliceerde u dat uw vader deze documenten was gaan afhalen en dat vrouwen zich in Irak niet bezighouden met zulke administratieve zaken (CGVS IV, p. 2). Desalniettemin slaagt u er aldus niet in uw identiteitsgegevens aan te tonen en ondermijnt dergelijke fraude uw algemene geloofwaardigheid. Verder stelde u niet terug te kunnen keren naar Irak omdat uw neef A.(...) u onder druk zet om met hem te huwen en dit tegen uw wil. U vermeldde dit echter niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken – waar u wel verwijst naar de moeilijkheden die u zou ondervinden om werk te vinden in Irak en de ziekte van uw moeder aanhaalde als reden om naar België te komen – (CGVS-vragenlijst, ingevuld door DVZ, vraag 4 en 5), maar u bracht dit pas ter sprake tijdens uw eerste gesprek op het Commissariaat-generaal (CGVS I, p. 4). U verklaarde dat u nog niets eerder gezegd had over A.(...) en uw problemen met hem omdat u niet wou dat uw moeder hiervan op de hoogte zou zijn en dat u het toch vertelde op aanraden van uw schoonbroer (CGVS II, p. 29 / CGVS III, p. 21). Dit is echter geen

afdoende verklaring voor het verzwijgen van zulke relevante gebeurtenissen gezien uw moeder niet aanwezig was bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zij dus niet rechtstreeks op de hoogte hiervan kon zijn (CGVS II, p. 29). Dat u dit pas aanbracht tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met uw neef A.(...), blijkt uit de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat wanneer A.(...) u een eerste keer ten huwelijk vroeg en u weigerde – u stelde dat begin 2015 was-, hij tegen u zei dat u ofwel met hem diende te trouwen ofwel zou hij u vermoorden (CGVS I, p. 14, 17). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat wanneer A.(...) de eerste keer kenbaar maakte dat hij met u wou huwen in januari of februari 2015, u dit niet serieus nam en dat u dacht dat hij met u aan het lachen was (CGVS III, p. 11). U vermeldde hier nergens meer de doodsb bedreigingen die u zou ontvangen hebben bij de eerste keer dat hij u ten huwelijk vroeg. Wat betreft het tijdstip waarop u uw vader inlichtte over uw problemen met A.(...), gaf u steeds verschillende periodes. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u dit niet in het begin tegen uw vader vertelde, maar pas toen uw moeder ziek begon te worden en uw neef u bedreigde (CGVS I, p. 16). U stelde tijdens hetzelfde gehoor dat uw moeder ziek werd in maart 2015 (CGVS I, p. 14, 20). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dat u uw vader pas in mei 2015 inlichtte na een incident op de universiteit (CGVS II, p. 17, 26). Bij uw derde gehoor verklaarde u echter dat u uw vader reeds twee à drie weken na het eerste huwelijksaanzoek – in januari of februari 2015 – inlichtte (CGVS III, p. 11-12). Ook wat betreft het wanneer uw vader met A.(...) sprak, gaf u tegenstrijdige verklaringen. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat A.(...) uw hand vroeg aan uw vader een maand nadat u uw vader in mei 2015 had ingelicht over uw problemen met A.(...). U was daarbij aanwezig, uw oom H.(...) niet (CGVS II, p. 17-18). U stelde dat uw oom H.(...) die dag in het ziekenhuis was met uw moeder om haar tumor te verwijderen (CGVS II, p. 18-19). Dit laatst is vreemd te noemen aangezien u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat uw moeder geopereerd werd in april 2015 (CGVS I, p. 20) en tijdens uw derde gehoor werd zij geopereerd in de maand maart 2015 (CGVS III, p. 7). U stelde tijdens dat tweede gehoor dat uw vader een dag later met H.(...) over het aanzoek had gesproken om nog eens te benadrukken dat u niet wou huwen. U was hierbij ook aanwezig, maar A.(...) niet (CGVS II, p. 17-18). Tijdens uw derde gehoor stelde u opnieuw dat eind april of in mei 2015 A.(...) aan uw vader vroeg om met u te huwen. U stelde nu echter dat u er niet bij was bij dat gesprek, maar dat u in de kamer ernaast was (CGVS III, p. 14). U verklaarde tevens dat na een periode – ook in mei – uw vader met uw oom H.(...) hierover sprak, maar dat A.(...) hier nu wel bij aanwezig was en uw vader en oom verplichtte in te stemmen met het huwelijk (CGVS III, p. 14). Daarnaast stelde u dat naast uw vader, ook uw zus Ab.(...) – die in België verblijft – op de hoogte was van uw problemen met A.(...). Tijdens uw eerste en derde gehoor verklaarde u dat u haar dit vertelde in mei 2015 (CGVS I, p. 21 / CGVS III, p. 16), terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat u dit pas aan uw zus vertelde na het vertrek van uw moeder in augustus 2015 (CGVS II, p. 20). Er kunnen tevens tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal over de houding van uw oom H.(...). U stelde tijdens uw eerste gehoor dat u één keer gehoord had dat A.(...) tegen zijn vader H.(...) zei dat hij met u wou huwen en dat u geen keuze had en dat H.(...) hierop niet reageerde. U kreeg dan ook de indruk dat hij zelf akkoord was met zijn zoon (CGVS I, p. 22). Later tijdens uw tweede en derde gehoor verklaarde u echter dat uw oom wel degelijk tegen A.(...) zei dat hij diende u met rust te laten en dat uw oom pas nadat hij geen uitweg zag, er het zwijgen toedeed en de kant koos van zijn zoon (CGVS II, p. 18 / CGVS III, p. 14-15).

Ook wat betreft de door u aangehaalde problemen die A.(...) veroorzaakte op de universiteit waar u studeerde, kunnen er tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. Aanvankelijk verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat A.(...) naar de universiteit kwam en ruzie maakte met de studenten waar u mee optrok. Hij vertelde hen dat u zijn vrouw was en uw medestudenten zwegen omdat ze dachten dat u effectief met hem zou trouwen. U stelde dat hij één keer hard aan u had getrokken in het bijzijn van uw medestudenten, maar dat zij hierop niets konden zeggen (CGVS I, p. 17-18, 26). Bij uw tweede en derde gehoor stelde u echter dat er een incident was in mei 2015 waarbij uw medestudenten wel ingrepen. A.(...) sprak opnieuw u en uw medestudenten aan dat u zijn vrouw was en vroeg hen wat ze met zijn vrouw deden. Uw medestudenten spraken hem hierop aan, waarop hij ze fysiek aanviel (CGVS II, p. 25-26 / CGVS III, p. 18). Betreffende hoe A.(...) zich toegang verschaftte op de universiteit verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat hij toelating diende te krijgen om binnen te kunnen op de universiteit (CGVS I, p. 17), terwijl u later tijdens uw tweede gehoor echter stelde dat iedereen kan binnenkomen op de universiteit (CGVS II, p. 23).

Verder werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw moeder op het Commissariaat-generaal. U gaf aan dat A.(...), buiten één keer dat hij hard aan u trok, nooit fysiek geweld gebruikte tegen u (CGVS I, p. 26). Uw moeder stelde echter dat, hoewel er haar niet veel details verteld werden en zij pas in België op de hoogte werd gesteld van uw problemen met A.(...) (CGVS III, p. 17), hij meer dan één keer had geprobeerd u seksueel te misbruiken (CGVS R.(...) I, p. 17).

U verklaarde dat A.(...) twee keer gehuwd was, namelijk met een nicht van u en met een vrouw uit Bagdad. Hij scheidde van uw nicht omwille van mishandelingen (CGVS I, p. 16). Uw moeder stelde echter dat hij maar één keer was getrouwd – met uw nicht. Zij stelde echter ook dat A.(...) van haar gescheiden was omdat hij veel minnaressen had. Volgens haar zou hij ook meerdere keren kunnen getrouwd zijn, maar vermoedelijk niet (CGVS R.(...) I, p. 9, 20).

Daarnaast dient er ook gewezen te worden op enkele merkwaardigheden en incoherenties die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten. Betreffende wat uw neef A.(...) deed als werk verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat A.(...) bij de politie of een militie werkte, maar dat u verder niet wist welk werk hij deed omdat hij geen duidelijk persoon is en niemand iets van hem wist. A.(...) zei ook vaak dat hij naar de milities van Hashd Al Shaabi in Ramadi ging om te vechten (CGVS I, p. 17, 24-25). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat A.(...) aangesloten was zowel bij de militie van Asaeb Ahl al Haq (AAH) als bij Hashd Al Shaabi, omdat AAH een onderdeel is van Hashd Al Shaabi. A.(...) vertelde u hierover niets rechtstreeks, maar u hoorde hem hierover met uw oom H.(...) spreken (CGVS II, p. 8-9). Tijdens uw vierde gehoor verklaarde u echter dat A.(...) zelf verteld had dat hij bij AAH aangesloten was en dat iedereen dit wist (CGVS IV, p. 2). Ook uw moeder, die nochtans beweerde dat ze A.(...) goed kende en vaak met oom H.(...) over hem sprak, stelde enkel dat hij militair is. Ze wist niet in welk leger hij zat, noch of hij de laatste jaren is gaan vechten (CGVS R.(...) I, p. 9, 11, 12). U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u nog steeds contact heeft met uw vader die nog steeds inwoont bij uw oom H.(...) en A.(...). Gevraagd of u nog nieuws heeft over de situatie van uw neef A.(...), antwoordde u dat u niets over hem wil horen. U gaf tevens aan dat u niet weet of hij al dan niet een probleem heeft gemaakt met uw vader, maar dat uw vader u niets verteld had (CGVS I, p. 22). Het is bevreemdend dat u toen geen enkele informatie had over A.(...) of hoe hij reageerde na uw vertrek, terwijl hij u verschillende maanden onder druk zette om met hem te huwen, hij u verschillende malen bedreigde en beledigde en u aangaf dat hij ook uw vader bedreigde (CGVS I, p. 18). Dergelijke desinteresse ondermijnt uw geloofwaardigheid. De vaststelling dat u (pas) na uw eerste gehoor bij uw vader aandrong om u informatie over de situatie na uw vertrek te verschaffen, waarop hij evenwel weigerde te antwoorden, wijzigt hier niets aan (CGVS II, p. 3-4). Ook uw moeder stelde dat zij nooit met haar echtgenoot over uw problemen met A.(...) had gesproken (CGVS R.(...), p. 20).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt ertoe dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met uw neef A.(...).

Wat betreft de beledigingen die jullie ontvingen wanneer jullie in 2005 van Bagdad naar Najaf verhuisden omdat men jullie percipieerden als soennieten en dat ze schrik leken te hebben van jullie (CGVS III, p. 22), dient te worden opgemerkt dat de feiten thans niet meer actueel zijn. Bovendien zijn de door uw familie ondergane confrontaties onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen vonden immers plaats na jullie verhuis naar Najaf in 2005 en beperkten zich louter tot mondelingen beledigingen. U stelde uitdrukkelijk dat u nooit bedreigingen had ontvangen (CGVS-vragenlijst, ingevuld door DVZ, vraag 5).

Wat betreft uw bewering dat u in Irak geen werk zal vinden, dient er op gewezen te worden dat deze motieven louter van socio-economische aard en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de medische problemen van uw moeder en het gebrek aan behandelingsopties in Irak, dient er op gewezen te worden dat deze motieven louter van medische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI

Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 4 toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Najaf militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in de provincie Najaf niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit de provincie Najaf niet naar de provincie Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs werden reeds hierboven besproken. Het attest betreffende uw woonplaats bevestigt louter dat u in Najaf woonde. Het attest van de Universiteit van Kufa bevestigt louter dat u daar school liep. De Belgische medische documenten van uw moeder bevestigen dat zij in België medische verzorging kreeg omwille van oncologische redenen. De foto's die u indiende tonen een man, maar bieden geen uitsluitsel over wie deze man is en zijn dan ook niet van die aard dat zij eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een islamitische Arabier geboren in Najaf (Irak). Na uw huwelijk verhuisde u naar Bagdad. Na de val van Saddam Hoessein verhuisden u en uw gezin omwille van de slechte situatie opnieuw naar Najaf. Jullie gingen inwonen bij uw broer H.(...) en zijn gezin. Zes maanden voor uw vertrek uit Irak – u vertrok in augustus 2015 – voelde u een kleine knobbel in uw borst. U ging hiervoor naar een privéziekenhuis waar een biopsie werd uitgevoerd. Twee weken later ging u naar een laboratorium waar u werd meegedeeld dat u kanker had. Er werd u door de dokter aangeraden om uw borst te laten amputeren en hiervoor naar India of Libanon te gaan. U had hier echter niet de financiële mogelijkheden voor en in Irak was geen gepaste behandeling mogelijk. U bleef nog vier maanden in Irak zonder enige behandeling voor uw kanker, alvorens u besloot naar België te reizen waar uw dochter A.(...) K.(...) A.(...) S.(...), Ab.(...) (O.V. (...)) en uw zoon A.(...) K.(...) A.(...) S.(...), M.(...) (O.V. (...)) verblijven. U verkreeg een visum voor Nederland waar u per vliegtuig naartoe reisde. Op 8 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Uw dochter A.(...), L.(...) A.(...) (O.V. (...)) reisde u achterna naar België omdat zij in Irak geen toekomst had. Later kwam u te weten via uw dochter Ab.(...) en haar echtgenoot dat uw dochter L.(...) in Irak problemen had gekend met de zoon van uw broer, A.(...). Er werden u geen details verteld, maar A.(...) zou haar hebben lastig gevallen, geprobeerd haar seksueel te misbruiken en gedreigd hebben haar te vermoorden. U stelt dat ten gevolge van de problemen tussen A.(...) en uw dochter een terugkeer naar Irak onmogelijk is.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort (d.d. 29/10/2009); uw origineel nationaliteitsbewijs (d.d. 21/05/2007); uw originele identiteitskaart (d.d. 20/03/2007); Belgisch hospitalisatieverslag (d.d. 2/11/2015) over uw opname betreffende de uitvoering van een mastectomie; afspraakbevestigingen voor medische opvolging in augustus en november 2017.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vooreerst Irak verlaten te hebben omwille van uw gezondheidstoestand, er werd namelijk kanker bij u vastgesteld. U stelde dat u na de diagnose nog vier maanden in Irak bleef zonder een behandeling te ondergaan noch een andere arts te raadplegen wegens financiële moeilijkheden (CGVS II, p. 3, 4). De arts die u de diagnose meedeelde, raadde u aan om naar Libanon of India te gaan voor een borstampuatie, maar ook hier had de financiële middelen niet voor had (CGVS II, p. 4, 6). Tevens verklaarde u dat een behandeling in Irak voor uw medische problemen niet voorhanden was omdat er in Irak geen goede medicijnen noch ziekenhuizen zijn. U stelde dat de overheid zich geen zorgen maakt om het welzijn van zijn inwoners en dat burgers niet de noodzakelijke medicijnen kunnen verkrijgen (CGVS II, p. 5-6). Uit niets blijkt dan ook dat u persoonlijk ten gevolge van Conventie-gerelateerde motieven de toegang werd ontzegd tot medische zorgen in Irak. Deze door u ingeroepen socio-economische en medische motieven houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch ressorteren zij onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voor wat betreft uw bewering niet naar Irak terug te kunnen ten gevolge van de problemen tussen uw dochter L.(...) en A.(...) (CGVS I, p. 21-22) dient verwezen te worden naar de weigeringsbeslissing die het Commissariaatgeneraal nam inzake de asielaanvraag van uw dochter L.(...). Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in de provincie Najaf militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in de provincie Najaf niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Najaf niet naar de provincie Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw persoonsgegevens en uw medische toestand worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat de identiteitskaart van eerste verzoekster een vervalsing betrof, stellen verzoeksters dat haar niets te verwijten valt. Zij wijzen erop dat zij deze documenten via haar vader heeft verkregen. Vervolgens wijzen zij op het gegeven dat de administratieve corruptie in Irak algemeen gekend is waarbij zij verwijzen naar een artikel van *Radio Free Europe* van 9 september 2015, dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen. Verzoeksters benadrukken dat de valsheid van de documenten niet toe te schrijven is aan de kwaadwillige intentie van eerste verzoekster, maar aan de fraude en oplichterij die het land teisteren. Ofwel, zo menen verzoeksters, gaat het om een tactiek om hun verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen, waarbij ze de overheid kwade wil verwijten, ofwel heeft de verwerende partij geen weet van de fraude en de bedriegerij in Irak, en is zij onzorgvuldig geweest bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Vervolgens minimaliseren verzoeksters de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoeksters wijzen erop dat tweede verzoekster had gesproken van een poging tot seksueel misbruik, terwijl eerste verzoekster enkel had aangegeven "*dat hij aan haar op de universiteit hard trok*" (sic). Hierbij stippen verzoeksters aan dat eerste verzoekster haar problemen met A. slechts na het indienen van haar asielaanvraag aan haar moeder had verteld. Tweede verzoekster zou dit geïnterpreteerd hebben als seksuele intimidatie van haar dochter, hetgeen volgens verzoeksters een normale interpretatie is van een moeder die bekommerd is om de eerbaarheid van haar dochter. De overige tegenstrijdigheden hebben volgens verzoeksters betrekking op het werk van A. en de vraag met wie hij getrouwd is, die naar het oordeel van verzoeksters niet van aard zijn om het gehele asielrelaas af te zwakken. Verzoeksters stellen dat de voornaamste reden waarom eerste verzoekster Irak was ontvlucht, het gedwongen huwelijk was, hetgeen overeenstemt met de werkelijke situatie in Irak, waar vrouwen tegen hun wil geforceerd worden om met mannen te trouwen. In dit verband verwijzen verzoeksters naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 31 mei 2012, waarin het gedwongen huwelijk in Irak als een actueel probleem wordt beschouwd. Verzoeksters citeren een uittreksel uit deze *Guidelines*, dat zij ook als bijlage bij hun verzoekschrift voegen.

Vervolgens verwijzen verzoeksters naar het Verdrag van Istanbul dat door België geratificeerd is en waarin de lidstaten worden verplicht te waarborgen dat gender gerelateerd geweld tegen vrouwen erkend wordt als een vorm van vervolging of aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Deze verdragsbepaling sluit volgens verzoeksters aan bij artikel 9 van de richtlijn 2011/95/EU, waarin wordt gesteld dat daden van genderspecifieke aard ook daden van vervolging kunnen zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeksters verwijten de commissaris-generaal onzorgvuldigheid omdat hij geen rekening zou hebben gehouden met het geweld dat tegen eerste verzoekster werd gepleegd en niet het nodige onderzoek heeft verricht naar de positie van vrouwen in Irak.

Er zou ook een schending zijn van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omdat eerste verzoekster slachtoffer werd van de druk die op haar werd uitgeoefend door haar neef waardoor zij aan vervolging werd blootgesteld.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan hun verzoekschrift voegen verzoeksters een artikel toe van *Radio Free Europe* van 9 september 2015 en de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 31 mei 2012.

2.2.2. De verwerende partij voegt middels een aanvullende nota van 17 mei 2018 de 'COI Focus Irak' "*Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 28 februari 2018 en de 'COI Focus Irak' "*De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*" van 11 oktober 2017.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoeksters asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissingen substantiële onregelmatigheden kleven die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat zij een vervalste identiteitskaart en nationaliteitsbewijs had neergelegd, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat eerste verzoekster aangaf dat zij niet kon terugkeren naar Irak omdat zij door haar neef A. onder druk werd gezet om met hem te huwen, hoewel zij deze problematiek niet had vermeld tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Naar het oordeel van de commissaris-generaal ondergraaft dit de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekster betreffende de beweerde problemen die zij zou hebben gekend met A. Er werd vastgesteld dat verzoekster aanvankelijk doodsbedreigingen vermeldde na het eerste door haar geweigerde huwelijksaanzoek, terwijl zij deze nadien niet meer vermeldde. Tevens bleek verzoekster uiteenlopende tijdstippen op te geven waarop zij haar vader informeerde over de problemen die zij kende met A. Verzoekster bleek ook verschillende verklaringen af te leggen over de aanwezigen bij een gesprek tussen haar vader en haar oom H. en over de houding van laatstgenoemde ten aanzien van de huwelijksplannen van zijn zoon.

Daarenboven werden door de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vastgesteld wat de concrete problemen betreft die door A. zouden zijn veroorzaakt op de universiteit. Zo stelde eerste verzoekster initieel dat hij ruzie maakte met de studenten waarmee zij optrok, terwijl zij later verklaarde dat hij één keer hard aan haar had getrokken in het bijzijn van medestudenten, terwijl zij later gewag maakte van een geweldsincident in mei 2015 waarbij A. de medestudenten aanviel. In de beslissing wordt voorts gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekster over de wijze waarop A. zich toegang verschafte tot de universiteit. Daarnaast bleken de verklaringen van eerste verzoekster en deze van haar moeder niet overeen te stemmen. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeksters moeder gewag maakte van pogingen tot seksueel misbruik en dat eerste verzoekster en haar moeder uiteenlopende verklaringen

afligde over de eerdere huwelijken van A. en over zijn tewerkstelling. Tenslotte wordt gewezen op het feit dat eerste verzoekster geen informatie heeft over de actuele houding van A.

Met betrekking tot de bedreigingen die verzoeksters zouden hebben ontvangen toen zij in 2005 van Bagdad naar al Najaf verhuisden, wordt in de beslissingen gesteld dat deze beperkt bleven tot mondelinge bedreigingen en thans niet langer actueel zijn.

De commissaris-generaal merkt ook op dat de bewering van eerste verzoekster dat zij in Irak geen werk zal vinden een motief is van louter socio-economische aard waarvoor geen internationale bescherming kan worden verleend.

Naar aanleiding van de medische problematiek van verzoeksters moeder, wordt gesteld dat deze evenmin aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

In de beslissing die ten aanzien van verzoeksters moeder werd genomen, thans de tweede bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat uit niets blijkt dat tweede verzoekster persoonlijk ten gevolge van Conventie-gerelateerde motieven de toegang tot medische zorgen werd geweigerd. Er wordt gesuggereerd dat tweede verzoekster voor haar medische problemen een aanvraag richt tot de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voor het overige wordt in de beslissing ten aanzien van tweede verzoekster verwezen naar de beslissing die in hoofde van haar dochter werd genomen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen op grond van de beschikbare informatie geconcludeerd dat er in de zuidelijke provincies van Irak, en in het bijzonder in de provincie Najaf, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in het kader van een gewapend conflict. Volledigheidshalve voegt de commissaris-generaal toe dat het Iraakse zuiden via de luchthavens van Basra en Naja bereikbaar zijn en de personen die wensen terug te keren niet via centraal-Irak dienen te reizen.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). De vrees voor vervolging uit de vluchtelingendefinitie dient ‘gegrond’ te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.4. In hun middel gaan verzoeksters in op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de door eerste verzoekster neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs (AD eerste verzoekster, stuk 25, Documenten, nationaliteitsbewijs en identiteitskaart) vervalsingen zijn. In weerwil van hetgeen verzoeksters willen laten uitschijnen, worden de vastgestelde vervalsingen (AD eerste verzoekster, stuk 26, *Landeninformatie, Analysebericht Federale Politie identiteitsdocumenten*, 31 augustus 2016) niet aangegrepen als enige motief om aan verzoeksters internationale bescherming te weigeren. Bovendien wordt nergens in de beslissing gesteld dat het voorleggen van de vervalste stukken zou voortspuiten uit

een kwaadwillige intentie van eerste verzoekster. Er wordt enkel geconcludeerd dat eerste verzoekster haar identiteit niet heeft aangetoond, hetgeen haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

2.5.5. In elk geval kan de commissaris-generaal op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten. Hij liet immers de documenten analyseren door een gespecialiseerde dienst van de federale politie en voegde aan het administratief dossier landeninformatie toe over de corruptie en de documentfraude in Irak (AD, stuk 26, *Landeninformatie, COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude*, 8 maart 2016). Verzoeksters betwisten geenszins de gedane vaststellingen. De landeninformatie uit het administratief dossier wordt trouwens bevestigd door het artikel van *Radio Free Europe* van 9 september 2015 dat verzoeksters bij hun verzoekschrift voegen waarin een aantal anti-corruptiemaatregelen worden toegelicht (Verzoekschrift, bijlage 5). De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk een grondig onderzoek gevoerd vooraleer te concluderen dat de documenten vervalst waren en heeft relevante landeninformatie betreffende documentfraude in Irak toegevoegd.

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt vervolgens dat eerste verzoekster aanvankelijk de slechte leefsituatie in Irak en de maatschappelijke moeilijkheden om, zelfs met een diploma, aan werk te geraken, inriep als asielmotieven (AD eerste verzoekster, stuk 27, Vragenlijst CGVS 2 december 2015, vraag) en ook vertelde dat haar moeder kanker had waarvoor geen medicatie beschikbaar was. Eerste verzoekster ontkende uitdrukkelijk ooit bedreigd te zijn geweest (*Ibid.*, vraag 5).

2.5.7. Naar aanleiding van de beweerdde problemen met haar neef A., die zij pas voor het eerst als 'tweede reden' aanhaalde ten tijde van het interview op het Commissariaat-generaal van 21 maart 2016 (AD eerste verzoekster, gehoorverslag CGVS I, 21 maart 2016, p. 14), dringt zich de vaststelling op dat deze feiten onmogelijk bewezen kunnen worden geacht.

Zo verklaarde eerste verzoekster dat de bedreigingen enkel van verbale aard waren en dat er slechts éénmaal sprake was geweest van fysieke agressie, waarbij A. "*hard getrokken had*" toen zij bij haar klasgenoten was op de universiteit (AD eerste verzoekster, stuk 20, gehoorverslag CGVS I, 21 maart 2016, p. 26). Verzoekster ontkende uitdrukkelijk dat A. ooit geprobeerd zou hebben om haar seksueel te misbruiken (AD eerste verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 26 januari 2017, p. 4).

Verzoeksters moeder, thans tweede verzoekster, verklaarde daarentegen dat A. "*zeker meer dan één keer*" had geprobeerd om haar dochter seksueel te misbruiken, maar dat zij kon ontsnappen (AD tweede verzoekster, stuk 11, gehoorverslag CGVS 26 januari 2017, p. 17).

De commissaris-generaal merkt in zijn beslissingen op dat verzoeksters over de concrete vervolgingsfeiten uiteenlopende verklaringen aflegden. Uit de verklaringen van tweede verzoekster, die weliswaar toegaf niet veel details te kennen, blijkt immers dat zij wél zeker was van het feit dat haar dochter seksueel geïntimideerd was. Uit deze verklaringen kan niet worden afgeleid dat het om een interpretatie zou gaan van een bezorgde moeder. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig concluderen dat de uiteenlopende verklaringen in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten op de helling zetten.

2.5.8. Bovendien is er niet enkel sprake van uiteenlopende verklaringen over de vervolgingsfeiten *an sich*, maar blijken verzoeksters ook over het profiel van A. weinig consistente verklaringen af te leggen. Eerste verzoekster verklaarde nochtans dat zij sedert 2005 in hetzelfde huis woonde met haar belager (AD eerste verzoekster, gehoorverslag CGVS II, 13 mei 2016, p. 9). Zij bleek echter geen duidelijk beeld te hebben van zijn professionele activiteiten en bleek evenmin goed op de hoogte te zijn van zijn eerdere huwelijken (*Ibid.*, p. 8-12). Het feit dat eerste verzoekster weinig nuttige informatie kan verstrekken over haar belager, terwijl zij toch jarenlang zijn huisgenoot was en helemaal niet op de hoogte blijkt te zijn van zijn actuele houding, hoewel zij nog contact heeft met haar vader, die ook bij hem woont (AD eerste verzoekster, gehoorverslag CGVS I, 21 maart 2016, p. 22), doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die zij zou hebben met haar neef A.

2.5.9. Uit de gegevens van het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat eerste verzoekster het voorwerp zou zijn van een gedwongen huwelijk, zoals verzoeksters in hun middel lijken te beweren. Uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt immers dat haar vader "*zeker niet akkoord was*" met het feit dat haar neef met haar wenste te huwen (AD eerste verzoekster, stuk 20, gehoorverslag CGVS I, 21 maart 2016, p. 16). Blijkbaar had A. ooit aan haar vader haar hand gevraagd, maar deze had het huwelijksaanzoek onomwonden geweigerd omdat zijn dochter weigerde (AD eerste verzoekster, stuk 14, gehoorverslag CGVS II, 13 mei 2016, p. 17 en 18). Er bestonden dus geen concrete huwelijksplannen.

Eerste verzoekster lijkt dus niet tegen haar wil te zijn uitgehuwelijkt aan haar neef, waardoor de landeninformatie over gedwongen huwelijken bezwaarlijk op haar persoonlijke situatie kan worden betrokken.

2.5.10. Aangezien op grond van de weinig overtuigende verklaringen van eerste verzoekster de vervolgingsfeiten niet bewezen kunnen worden geacht, zijn de door verzoeksters aangehaalde bepalingen over het verlenen van aan internationale bescherming in geval van gender gerelateerd geweld niet van toepassing op haar situatie. Het verwijt aan het adres van de commissaris-generaal, dat hij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met het geweld dat tegen eerste verzoekster werd gepleegd en dat hij niet het nodige onderzoek zou hebben verricht naar de positie van de vrouw in Irak, mist dan ook elke grondslag. Verzoeksters kunnen bijgevolg onmogelijk als vluchteling worden erkend.

2.5.11. Het door de verzoeksters geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

2.5.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas komen verzoeksters niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zodoende kunnen verzoeksters zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Verzoeksters brengen in hun middelen niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota aan het dossier werd toegevoegd (zie punt 2.2.2.), blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiietische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek in de provincie Najaf vallen in de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 volgens *IBC* 10 doden bij 2 incidenten. In de periode van juli tot december 2017 rapporteert *Musings on Iraq* drie incidenten in Najaf. Daarbij komen vier burgers om het leven. In januari 2018 rapporteert *Musings on Iraq* geen incidenten in Najaf (Aanvullende nota CGVS “*COI Focus, Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 28 februari 2018, pp. 26-27). Er is dus geen informatie voorhanden waaruit zou blijken dat er in de provincie Najaf sprake zou zijn van een gewapend conflict. In de landeninformatie van de commissaris-generaal wordt nergens ontkend dat er in zuid-Irak nog steeds (een beperkt aantal) aanslagen worden gepleegd, maar hieruit kan niet zomaar worden besloten dat het *ipso facto* voor burgers onveilig zou zijn. Bovendien blijkt dat het Iraakse zuiden via de luchthavens van Basra en Najaf bereikbaar zijn zodat personen die wensen terug te keren niet via centraal-Irak dienen te reizen (Aanvullende nota CGVS “*COI Focus Irak: De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*”, 11 oktober 2017). Er is bijgevolg geen aanwijzing dat er actueel in de provincie Najaf een situatie heerst, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN